

-- Излѣзъ и посрещни ме, бабо Радо,
 Медець, медець ти нося! — викалъ дѣдо.

Поела баба щърбата паница,
 Качила я на горната полица.

И рекла му децата да наглежда.
 Докато тя софрата ще нарежда.

Наглеждалъ дѣдо, божемъ, но задрѣмалъ —
 Зеръ не е мигвалъ стана толкозъ време.

А нашитѣ малчугани дѣхъ задрѣли
 И само съсъ очитѣ се разбрали.

Пръвъ припналъ Петьо, а следъ него Милка
 Захвърлила си бѣлата престилка.

Нагърбилъ се той леко къмъ земята,
 А стъпила му тя на рамената.

Затърсила нагоре съсъ очитѣ
 И взела да присѣга съсъ прѣститѣ.

Но въ бързина блѣснала паницата
 И въ мигъ медъ закапалъ отъ полицата.

Изцапани съ медаца сладъкъ, дветѣ
 Най-лакомо си ближели ржцетѣ.

Усѣтили дѣхътъ на медъ, сърдити
 Се втурали въ стаята пчелитѣ.

Развикали се внучетата мили,
 Че почнали пчелитѣ да ги жиятъ.

Довтасала отъ вѣнка баба Рада,
 Събудилъ се отъ дрѣмката и дѣдо.

И що да видятъ: малкитѣ, горкички,
 Съ подути отъ пчеличкитѣ странички.

Атанасъ Душковъ